

ת"פ 62049/01/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד סעדי, אחמד חושאן, עומר מוראד

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 62049-01-15 מדינת ישראל נ' סעדי ואח'

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

1. מוחמד סעדי

2. אחמד חושאן

3. עומר מוראד (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענבל ברנסון

ב"כ הנאשם 3: עו"ד יוסף שלבי

הנאשם 3 באמצעות הליווי

גזר דין

(בעניינו של הנאשם 3)

1. ביום 12.7.15 הורשע הנאשם 3 (להלן: "הנאשם") על סמך הודייתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון. ההסדר לא כלל הסכמה לגבי העונש וסוכם שכל צד יטען טענותיו לעניין זה באופן חופשי.

2. העבירות נשוא כתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") בהן הורשע הנאשם הן חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(1) + (2) + 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

3. בעובדות כתב האישום נאמר כי בתאריך 13.12.14, סמוך לשעה 20:30, שהה ר' ד' (להלן: "המתלונן") בחניון בנק הפועלים ברח' חלוצי התעשייה בקרית אתא, יחד עם אחרים.

באותה עת הגיעו למקום הנאשם יחד עם הנאשמים 1 ו-2 וחבריהם בשני רכבים, ובהגיעם למקום פנה נאשם 2 למתלונן כשהוא מלווה בנאשמים 1 ו-3 ושאל אותו מהיכן הוא. המתלונן השיב כי הוא תושב טמרה וביקש מהנאשם 2 וחבריו לעזוב את המקום ולהניח לו. בהמשך לאמור לעיל, היכו הנאשמים את המתלונן

עמוד 1

בכך שנאשם 1 הרים משטח עץ גדול והיכה אותו באמצעותו תוך שהוא מפילו ארצה ובעוד המתלונן שרוץ על הרצפה, המשיך נאשם 1 להכותו. נאשם 2 ניגש אל הרכב, הוציא מתוכו מוט עץ והחל אף הוא להכות את המתלונן ברגליו באמצעותו. בד בבד, ובצוותא חדא, תקף נאשם 3 את המתלונן בכך שבעט בו בבתנו. במהלך התקיפה הנ"ל, נטל הנאשם 3 מכשיר טלפון נייד מסוג איפון S5 השייך למתלונן ואשר נפל ממנו בזמן התקיפה. זאת בלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול אותו מהמתלונן שלילת קבע.

כתוצאה מהתקיפה הנ"ל נגרמו למתלונן שבר של הטיביה ברגל ימין, שפשוף בקרקפת, פצע במרפק ימין ושטפי דם בבתן, ברגל ובצוואר.

4. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הגישה המאשימה ראיותיה לעונש שכללו תיעוד רפואי ואישור המוסד לביטוח לאומי המלמדים על הנזקים שנגרמו למתלונן (ת/26, ת/27 ו-ת/32 בתיק המוצגים). בנוסף, הגישה גליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (מע/1), ממנו עולה כי לחובתו הרשעה מיום 22.12.13 בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וסיוע לחבלה כשהעברין מזויין (שתי עבירות). בנוסף הוגש כתב האישום וגזר הדין נשוא הרשעתו הנ"ל של הנאשם שניתן במסגרת ע"פ 4105-03-13 בבית משפט המחוזי בחיפה (מע/2).

5. בפתח טיעוניה לעונש, ציינה המאשימה כי הגם שמדובר בשתי עבירות בהן הורשע הנאשם, הרי שעסקין באירוע אחד ובמסכת עובדתית אחת. לפיכך, יש לקבוע מתחם עונש אחד לאירוע הכולל.

בהתייחס למתחם העונש, הפנתה המאשימה לערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, הוא הערך של שמירה על שלמות גופו של אדם, על כבודו ועל רכושו. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נטען כי עובדות כתב האישום מעידות על חומרת המעשים אשר אך יד המקרה היא זו שהובילה לכך שלא הסתיימו בפגיעה קשה יותר. הנאשם וחבריו התנפלו על המתלונן והיכו אותו ללא רחם, מי במוט עץ, מי במשטח עץ ומי בבעיטות. נטען כי חלקו של הנאשם בכתב האישום היה מרכזי ביותר. לא מדובר במי שנגרר אחר חבריו אלא שלושת המעורבים פעלו כאיש אחד, בצוותא חדא, תוך שנוכחותם המשותפת מדרבנת ומחזקת את ידיהם. עוד הוסיפה המאשימה כי אין צורך להכביר מילים לגבי הנזק שנגרם או שצפוי היה להיגרם מביצוע העבירה, כפי העולה, בין היתר, מעדותו של המתלונן, שהעיד כי מאז התקיפה ועד היום אינו עובד ותמך דבריו באישור מהמוסד לביטוח לאומי. המאשימה הפנתה לענישה הנוהגת במקרים דומים ולכך שבית המשפט מתייחס בחומרה למעשי האלימות שפשטו בחברה ומחייבים ענישה מחמירה על מנת לעקור תופעה זו מהשורש.

בהתחשב בעיקרון ההלימה, בערך החברתי שנפגע ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, עתרה המאשימה לכך שבית המשפט יקבע כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 3 ל-5 שנות מאסר בפועל.

נוכח נסיבות ביצוע העבירה, ולאור הרשעתו הקודמת של הנאשם באירוע אלימות דומה, סבורה המאשימה כי העונש ההולם מצוי בחלקו האמצעי של מתחם העונש. עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בהרשעתו הקודמת הינו בר הפעלה והמאשימה סבורה כי יש להפעילו במצטבר לעונש שייגזר עליו בגין הרשעתו בתיק זה.

6. ב"כ הנאשם הפנה לכך ששולחו הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. נכון הוא שהחלה שמיעת הראיות ונשמעו מספר עדים אך מדובר בתיק שבו מספר נאשמים אשר ניהלו משפטם ושמיעת הראיות היתה תלויה גם בהם. עוד ציין הסנגור כי מדובר בנאשם כבן 22, הנתון במעצר מזה כ-6 חודשים, תקופה שהיה בה די על מנת להרתיעו מלחזור ולבצע עבירות כלשהן.

מבלי להקל ראש בעבירות שביצע הנאשם, טען סנגורו כי חלקו באירוע מצומצם והתבטא בכך שבעט במתלון. מדובר באירוע נקודתי שלא קדם לו כל תכנון מוקדם. לדברי הסנגור, ברור לגמרי כי לא הנאשם הוא שגרם את החבלה למתלון אלא מעשיהם של הנאשמים האחרים הם שהובילו לאותן חבלות. בהקשר זה נאמר כי ברור שהשבר שנגרם למתלון לא נוצר כתוצאה מהבעיטה של הנאשם בו. עוד נאמר כי מדובר בנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי, אשר נקלע לחבורה שגררה אותו למעשה נשוא כתב האישום מבלי שהיה דומיננטי באירוע.

ב"כ הנאשם ביקש לאבחן את המקרה בענייננו מהמקרים שנדונו בפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה, בציינו כי באותם מקרים מדובר באירועים חמורים בהרבה. בנוסף, הפנה לפסיקה ממנה ביקש ללמוד כי במקרים דומים, הטיל בית המשפט עונשים קלים בהרבה מהעונשים להם עותרת המאשימה.

בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, להודייתו ולנטילת האחריות על ידו, ומתוך מטרה לתת לו הזדמנות על מנת להוכיח את עצמו, סבור הסנגור כי יש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם ובנוסף להטיל עליו מאסר מותנה שיהיה ארוך ומרתיע.

7. בדברו האחרון של הנאשם, הוא הודה בטעותו וביקש סליחה תוך שהבטיח לא לחזור על מעשיו פעם נוספת.

8. מתחם הענישה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולשם כך על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אגב התייחסות לסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

9. הגם שמדובר בענייננו בשתי עבירות בהן הורשע הנאשם, הרי מאחר ועסקינן באירוע אחד הנסמך על מסכת עובדתית אחת סמוכה בזמן ובמקום ועל רצף של מעשים שהתרחשו באותה זירה כלפי אותו מתלון, יש בדעתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

10. העבירות בהן הורשע הנאשם, ובפרט עבירת האלימות, הן חמורות ומחייבות ענישה הולמת. הנאשם תקף את המתלונן בצוותא חדא עם אחרים, מסיבה שלא הובררה ומבלי שקדמה למעשה התקיפה כל התגרות מצד המתלונן. אחד הנאשמים הרים משטח עץ גדול והיכה בו את המתלונן עד שהפילו ארצה, נאשם 2 היכה ברגליו באמצעות מוט ברזל ואילו הנאשם בעניינו בעט בו בבטנו. בעקבות מעשה התקיפה נגרמו למתלונן חבלות חמורות, וכפי העולה מהתיעוד הרפואי שהוצג בפני תוצאתם של המעשים ניכרת בו עד היום ומשפיעה על חייו. לא שמעתי מפי ההגנה כל הסבר לפשר פרץ האלימות העולה מעובדות כתב האישום. כל שנאמר הוא שהבעיטה המיוחסת לנאשם לא היא זו שגרמה לפגיעתו החמורה של המתלונן. אף לא מילה אחת התייחסה לנסיבות שהובילו למעשה האלימות.

יהיו אשר יהיו הטעמים שהביאו לפרץ האלימות, מדובר בתקיפה קשה ושלוחת כל רסן שהסבה פגיעה קשה למתלונן. בצדק ציינה המאשימה כי רק יד המקרה היא זו שהובילה לכך שלא קופחו חיים ולא נגרם נזק גדול יותר למתלונן.

11. בפסיקה הודגש לא אחת הצורך להילחם בתופעת האלימות הפושטת בחברה ועל תרומתו של בית המשפט למלחמה בתופעה זו בדרך של הטלת ענישה מחמירה. בע"פ 4137/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.8.2007) נקבע כי:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד הכוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האינדיבידואלי והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

בע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מדינת ישראל** (7.6.2005) נאמר כי:

"בית המשפט חייב להעלות את תרומתו הצנועה במלחמה הקשה שיש לחברה בישראל באלימות הגוברת והולכת ברחובות ובבתים, ותרומה זו תמצא את ביטוייה בעונשים החמורים ששומה עליהם על בתי המשפט לגזור על מעשי אלימות שפשו במקומנו כמגיפה. עלינו למוד את הרחמים שבליבנו כמידה הראויה להם, והרי ידענו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. ייצא הקול מבית המשפט ויילך מקצה הארץ ועד קצה. ייצא הקול וידענו הכל כי מי ששורשע בעבירת אלימות יישא בעונש חמור על מעשהו. והעונש יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג ובריח. וככל שיעצם מעשה האלימות, כן תיארך תקופת המאסר".

ראו עוד בנדון: ע"פ 4631/13 **מדינת ישראל נ' מוסא ואח'** (25.2.2014).

12. אין בידי לקבל את טענת הסנגור לפיה חלקו של הנאשם במעשה התקיפה זניח בשל כך שמיוחסת לו בסך

הכל בעיטה בבטנו של המתלונן. אותה בעיטה באה במכלול כולל של אירוע אלים כשכל אחד מן הנאשמים תורם את חלקו.

13. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם, הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש הראוי נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

14. בבואי לגזור את העונש בתוך המתחם, הבאתי בחשבון את הודייתו של הנאשם, אם כי הודייה זו ניתנה לאחר שנשמעה עדותו של המתלונן ושל עדים נוספים שנכחו בזירת האירוע. על כן לא מדובר בהודיה שניתנה בהזדמנות הראשונה. בנוסף, התחשבתי בגילו הצעיר של הנאשם, כבן 21.5 במועד ביצוע העבירה על כל המשתמע מכך.

בגדר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, התחשבתי בעובדה כי חרף גילו הצעיר צבר הנאשם לחובתו הרשעה קודמת בגין עבירת אלימות. העבירות נשוא תיק זה נעשו על ידו שעה שמרחף מעל ראשו עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים שלא היה בו כדי להרתיעו מלשוב לסורו ולבצע עבירת אלימות חוזרת. מדובר בגזר דין שניתן לפני זמן לא רב (22.12.13) בגדרו נדון הנאשם ל-6 חודשי מאסר שירוצו בעבודת שירות. לא מצאתי מקום להורות על ריצוי המאסר המותנה בחופף למאסר בגין תיק זה. כידוע, הכלל הוא שמאסר מותנה קודם יש לרצות באופן מצטבר. בע"פ 3869/09 סילמן נ' מדינת ישראל (28.12.2009) נקבע:

"רק בנסיבות מיוחדות רשאי בית המשפט לקבוע כי המאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף לעונש המאסר שנגזר בגין העבירה הנוספת. החוק דורש כי תקופות המאסר יחפפו רק אם קיימים 'טעמים שיירשמו'. 'דרישת 'טעמים שיירשמו' מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בכוחו של עונש המאסר כעונש ממשי ומוחשי" (ע"פ 4654/03 ווליד נ' מדינת ישראל, פס' 26 לפסק הדין ([פורסם בנבו], 26.6.2006) (להלן: פרשת ווליד). ראו גם אהרן אנקר מאסר על תנאי 22-24, 114 (1981); ע"פ 866/77 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(2) 694, 696 (1978); ע"פ 384/78 מדינת ישראל נ' משאלי, פ"ד לב(3) 248, 245 (1978) (להלן: פרשת משאלי); ע"א 577/83 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית, פ"ד לח (1) 461, 485 (1984))."

לא מצאתי כי בעניינו התקיימו טעמים מיוחדים שיצדיקו הפעלת המאסר המותנה באופן חופף.

15. על יסוד השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשי מאסר בפועל. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה למשך 4 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק פלילי 4105-03-13 באופן מצטבר לעונש בתיק זה. סך הכל ירצה הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה מיום 23.1.15.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת רכוש ויורשע בגינה.

ד. פיצוי למתלונן בסך 7,000 ₪ שישולם ב-7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד, כאשר מועד התשלום הראשון יחול ביום 1.9.15 ויתר התשלומים בראשון לכל חודש שלאחריו. לא שולם אחד התשלומים במועדו תעמוד כל יתרת הפיצוי לפירעון מיידי בתוספת ריבית פיגורים כחוק.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים.

ניתן היום, י' אב תשע"ה, 26 יולי 2015, בנוכחות הצדדים.